

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: **J.F.**, narozené dne ..., ...,
zastoupena: *Martinem Pechem, advokát, Malá 6, 301 00 Plzeň,*
proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13
Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. DSH/8771/17,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 7. 8. 2017, čj. DSH/8771/17 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,-Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Pecha, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzeň, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 13. 6. 2017 č.j. MMP/145747/17, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, ve spojení s ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona, za což jí byla uložena sankce pokuty ve výši 3 500 Kč a zároveň jí byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 6 000 Kč, tak, že 1) ve výroku rozhodnutí v odstavci začínajícím slovy „J.F., nar. ...“ se slovo na konci tohoto odstavce: „vědomě“ nahrazuje slovem: „nevědomě“. 2) ve výroku rozhodnutí slova „pokuta ve výši 3.500,-Kč (slovy tři tisíce pět set korun českých).“ nahrazují slovy: „pokuta ve výši 3.000,-Kč (slovy tři tisíce korun českých).“ A dále podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád se ve zbytku rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, Oddělení dopravních přestupků, ze dne 13. 6. 2017 č.j. MMP/145747/17 potvrzuje.

2. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, a tudíž i nezákonné.
3. V důsledku výše uvedeného měla žalobkyně za to, že v důkazním řízení před správními orgány nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že by se žalobkyně skutečně dopustila porušení výčtu správním orgánem uvedených ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu.
4. Žalobkyně měla za to, že obě rozhodnutí správních orgánů vykazují značné prvky nepřezkoumatelnosti, když dle jejího názoru neměly správní orgány dostatek informací k tomu, aby mohly kategoricky vyloučit některé jiné závěry, zejména pak jinou vstupní rychlost při nehodovém ději resp. rychlost při projíždění kolem semaforu. Vstupní rychlost totiž vycházela ze znaleckého posudku, který však může být zavádějící, jelikož tento nemůže být přímým a objektivním podkladem pro rozhodnutí o vině či nevině žalobkyně vzhledem k aproximaci vstupního údaje pro výpočet rychlosti obviněné v době, kdy tato míjela semafor. Celé rozhodnutí budí dokonce takový dojem, že potenciální rychlost obviněné je právě přesně dopočítána na úplně nejzazší okamžik, kdy tato by již jela na červený signál „stůj“, přestože k takovému postupu znalec neměl dostatečně exaktní údaje. Z výpočtu učiněného znalcem vyplývá, že jako rychlost počáteční resp. jako rychlost v době projížděné okolo semaforu je brána rychlost 40 km/hod. Tato rychlost byla ale znalcem aproximována, nikoli vypočítána z exaktních údajů, jak se snažily neustále dovodit správní orgány. Právě kvůli nevědomosti přesné rychlosti měl znalec stanovit možnosti rychlostí variantně pro větší okruh potenciálních rychlostí. Správní orgán první instance na str. 6 svého rozhodnutí naprosto případně upozorňuje na to, že sám znalec uvedl, že před střetem obou vozidel nebyly na vozovce zanechány žádné jízdní ani brzdné stopy, a tak při analýze pohybu obou vozidel přihlédl k výpovědím obou účastníků dopravní nehody. Jakým způsobem toto „přihlédnutí“ ale znalec učinil je nepřezkoumatelné, jelikož sama žalobkyně ve své výpovědi uváděla rychlost lehce vyšší, a proto tento vstupní údaj, tedy 40 km/hod (který podstatně ovlivnil celkový výpočet), postrádá nejen přesnou objektivní oporu ve spisovém materiálu, ale i oporu subjektivní - z výpovědi žalobkyně, jelikož žalobkyně tuto rychlost sama netvrdila, přičemž tato nebyla spočítána ani z jízdních ani z brzdných stop.
5. Pokud by znalec variantně jako počáteční rychlost žalobkyně zadal údaj byt' jen naprosto nepatrně vyšší, jeho výpočet by vzhledem k tomu, že žalobkyně měla jet na základě tohoto výpočtu na červenou 0,1 vteřiny potom, co se tam tento signál měl objevit, takový výpočet by musel odhalit, že obviněná by mohla vjet do křižovatky na žlutý signál, a tedy dovoleným způsobem. Časový údaj 0,1 vteřiny je velmi malý a pro oko

člověka těžko zachytitelný, přičemž je navíc zřejmé, že je naprosto tím nejmenším časovým údajem, kdy se dá jet již na červenou a nikoli (ještě) na žlutou.

6. Žalovaný pak v této souvislosti uvedl, že znalec použil metodu CAD (Computer Aided Design), tedy počítačovou podporu řešení, což pak zjednodušeně řečeno činí dle žalovaného zjištěnou rychlost objektivní. Tak tomu ale není ze dvou podstatných důvodů: 1) Ať již znalec disponuje jakýmkoli programem, tento není ani pramenem českého práva ani notorií, která by se v řízení neměla nijak prokazovat. Pokud znalec navíc z tohoto programu činí nějaké svoje know-how, je to jistě jeho ekonomickým právem, nicméně schází pak možnost takovou simulaci či její závěr ověřit a tento je sám o sobě nepřezkoumatelným. 2) Počítačová simulace pracuje vždy s matematickými údaji, které do ní vkládá na základě něčeho (brzdné a dřecí stopy, výpovědi zainteresovaných osob; přímo dotyčný znalec, pokud však zadá jako vstupní údaj zjevně aproximovaný (tedy kvalifikovaně odhadnutý), žádný, byť sebekvalitnější či sebenákladnější software neudělá již další navazující výpočet či simulaci exaktní. Sluší se opětovně připomenout, že výpočet z odhadnutého vstupního údaje vyšel jako údaj 0,1 vteřiny.
7. Pokud by znalec určoval počáteční rychlost respektive rychlost v době, kdy žalobkyně mījela předmětný semafor např. ze stop po dopravní nehodě – poškození automobilu, pak by musel jeho znalecký posudek obsahovat např. tabulku různých poškození při dopravních nehodách obdobných vozidel při obdobných rychlostech, když ani tak by ale rychlost nemohla být zjištěna úplně exaktně. Nic takového znalecký posudek navíc ani neobsahuje.
8. Přestupkové řízení je zvláštním řízením správním, když podobně jako řízení soudní, je toto pojmově spjato s dokazováním minulých událostí a dějů, přičemž zákonodárce přestupkovému orgánu uložil, aby skutkový stav zjistil co možná nejúplněji s využitím všech dostupných zákonných prostředků (viz ustanovení § 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 51 zákona o přestupcích) a i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného (viz ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 51 zákona o přestupcích, neboť stejně jako v řízení trestním i v řízení přestupkovém platí, že společnost má stejný zájem (viz ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu) na „odsouzení viníka“ jako na „zproštění nevinného“ (a to případně i proti jeho vůli), a to proto, aby správní orgán mohl dospět k závěru, že se obvinění s pravděpodobností rovnající se praktické jistotě jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku dopustil.
9. Při sebemenších pochybnostech je nutno postupovat v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“, tedy v přestupkovém řízení se pochybnosti o spáchání skutku vykládají ve prospěch obviněného.
10. Žalobkyně z výše uvedených důvodů žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
11. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že obdobné námitky, které uvedla žalobkyně v žalobě, uvedla již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění do 18. 9. 2016, neboť listinné podklady po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, na které nahlíženo jako celek, nemohly vést k jinému závěru, než že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila. Žalovaný k věci uvedl toliko, že zcela setrvává na svém napadeném rozhodnutí. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že se s námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy na toto tak v plném rozsahu odkazuje.

12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
14. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Soud **shledal** žalobu důvodnou.
16. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který uvádí, že *„Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“*
17. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, který uvádí, že *„v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.“*
18. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
19. V podané žalobě žalobkyně předně brojí proti vyhotovenému znaleckému posudku, který shledává jako nedostatečný a neobjektivní, neboť dle názoru žalobkyně proklamovaný časový údaj 0,1 vteřiny, nelze prohlásit za prokazatelný. V důsledku toho shledala zjištěný stav za nedostatečný a v rozporu s ust. § 3 správního řádu a § 51 zákona o přestupcích.
20. Soud vzhledem ke zjištěným skutečnostem a předloženým důkazům, (tj. především znaleckému posudku, jenž měl za to prokázat skutečnost, že žalobkyně projela světelným zařízením řízenou křižovatkou již na „červenou“, tedy zakázaným způsobem) neshledal skutkový stav za prokázaný. Tyto nedostatky soud shledává především v nedostatečně vypracovaném znaleckém posudku, pro nějž byly zadány tři vstupní údaje (rychlost vozidla 30 km/h, 40km/h a 50 km/h), avšak zhotovitel znaleckého rozsudku vyhotovil komplexní výstupní údaj pouze pro zadaný vstupní údaj 40 km/h, který uváděl hodnotu 0,1 sekundy, v níž měla žalobkyně projíždět úroveň světelného zařízení signalizujícího signál „stůj“ neboli „červená“. Nutno podotknout, že při samotném výpočtu je nutno brát, v potaz rovněž odchylku v rozmezí ± 4 km/h, což celý výpočet a tím i jeho výsledek v daném případě do značné míry zkresluje a snižuje jeho věrohodnost (obzvlášť, pokud je rozhodný výsledek vypočítán v desetinách vteřin = 0,1 vteřiny). Nelze také přehlédnout dobu, kterou svítil žlutý signál.

21. Soud dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 9. 4. 2015 č.j. 60 A 10/2014-33, v němž je uvedeno: „[...]tedy musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky, ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil a jaká mu za to byla uložena sankce.“ Z uvedeného jasně vyplývá přísný přístup k formulaci skutkové věty v přestupkových řízeních. V případě nesprávně formulované skutkové věty nelze následně správně připojit skutkovou podstatu přestupku.
22. Na základě výše uvedeného tak nelze přesvědčivě a s jistotou tvrdit, jak tomu činí žalovaný, že by žalobkyně projela na „červenou“, neboť v dané situaci se jeví časový údaj 0,1 sekundy jen jako těžko prokazatelný, kdy ani znalec nemůže se 100% jistotou dojít k závěru, že tomu tak skutečně bylo. Provedeným dokazováním nebylo možné vyloučit tvrzení žalobkyně, že projela křižovatku ve chvíli, kdy na signalizačním zařízení svítil „žlutý“ signál. To vyplývá zejména z odpovědi znalce na str. 23 znaleckého posudku, kde znalec vypočítával dobu vjezdu do křižovatky pouze při rychlosti 40km /h (+ max. 10 %, tj. do 44 km /h). Tehdy při rychlosti 44 km/h podle znalce vjela žalobkyně do křižovatky po uplynutí pouhé 0,1 s od okamžiku, kdy naskočil červený signál. Současně znalec potvrdil, že jím vypočtená rychlost koresponduje s výpovědí žalobkyně, která uvedla, že jela 40-50 km/h, tj. připustil tím i rychlost 50 km/h. Ve skutkovém zjištění proto chybí výpočet okamžiku nástupu červeného signálu pro případ, že žalobkyně vjela do křižovatky rychlostí 50 km/h.
23. Nepochybně měla žalobkyně povinnost auto před semaforem zastavit, i když svítila žlutá. Nicméně však za takového skutkového stavu, kdy i žalovaný připustil, že žalobkyně mohla projet křižovatkou nejméně na žlutý signál, nelze vinit žalobkyni ze závažnějšího protiprávního jednání (jízda na červený signál), než které bylo bez důvodných pochybností prokázáno. Jinak by se jednalo o porušení zásady in dubio pro reo. Správně formulovaná skutková věta může mít v daném případě např. vliv i na výši ukládané sankce.
24. Jestliže tedy správní orgány ve skutkové větě uvedly, že žalobkyně jela na červený signál, kdy žalobkyně měla naplnit skutkovou podstatu dopravního přestupku jízdou na „červenou“, nelze se s těmito závěry žalovaného ztotožnit, neboť v daném případě tak vycházel žalovaný ze skutkového stavu (a tím i skutkové věty), který nemá dostatečnou oporu v důkazech.
25. V dalším řízení správní orgán zohlední přijatelnost varianty, že žalobkyně vjela do křižovatky na „žlutý“ signál, jak sama tvrdí.
26. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za

dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,-Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- Kč) tj. celkem 6.800,-Kč. Částka 6.800,-Kč byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně